

[Aase Olesen]

så må sige nej til lovforslag nr. L 239. Det er jeg nødt til at gøre nu, da der foregår så vigtige ting i udvalgene for øjeblikket, at jeg ikke kan være til stede her i salen om lidt.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det skuffede mig lidt, at fru Aase Olesen i den grad stak hovedet i busken, som tilfældet her var. Fru Aase Olesen siger nemlig: det er slet ikke os. Hvis regeringen og socialdemokratiet kan blive enige, så går vi med. Det er slet ikke os.

Så justerede fru Aase Olesen sig selv: nu var det ikke regeringen, det var heller ikke ministeren, det var, som fru Aase Olesen så præcist udtrykte det, apparatet. Hvis regeringen kan blive enig med ministeren, der kan blive enig med apparatet, der kan blive enig med socialdemokratiet om, at sådan skal det være, så vil det radikale venstre tilslutte sig. Der har vi billedet af et parti, der står nysgerrigt iagttagende og ser, hvordan det går med apparatet, ministeren, regeringen og socialdemokratiet; kan de blive enige, så er vi med. Det er det, jeg mener med, at fru Aase Olesen stikker hovedet i busken. Men det er selvfølgelig heller ikke sådan, det forholder sig, for samtidig med, at fru Aase Olesen tilsyneladende bare står derude på hele partiets vegne, som hun siger, og kigger på, så siger fru Aase Olesen jo også: når apparatet siger, at dette bliver en vanvittig ordning, så bliver det en vanvittig ordning.

Det er da en stillingtagen, men så lad være med at sige, at det radikale venstre sådan set bare venter på, at de skal blive enige! Det radikale venstre har besluttet sig, og det synes jeg vi skal vide.

Fru Aase Olesen siger også: den idé, socialdemokraterne har fået, er jo vanvid. Ja men man kan ikke både påstå, at den ene udvej er vanvid og stik imod, hvad apparatet påstår kan realiseres, og samtidig hævde, at man vil være med, hvis de i øvrigt bare kan blive enige. Vi må have en klar melding, og det var den, jeg gav, nemlig at fru Aase Olesen og det radikale venstre for længst har besluttet sig til at stå på den side, der hedder apparatet, ministeren, regeringen i denne strid, og så er det vrangvilligt – og det var det, jeg sagde – ikke at ville forsøge at finde en fælles løsning imod apparatet. Jeg husker

godt, hvad vi gjorde, da vi skulle lave konsekvenslovgivningen i forbindelse med fælles forældremyndighed. Fru Aase Olesen og jeg kæmpede vel en af de mest succesfulde kampe i folketingets socialudvalg sammen med andre imod apparatet, og vi vandt. Jeg ved, at der ville være en sejr i udsigt nok en gang, hvis fru Aase Olesen ville sætte sine kræfter ind på denne sag imod apparatet. Det vil fru Aase Olesen ikke, og det er det, jeg beklager.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg ved ikke, om jeg på apparatets vegne er bemyndiget til overhovedet at udtale mig i denne sag, men inden vanviddet – nu har ordet »vanvittig« været brugt adskillige gange – breder sig for meget, vil jeg da lige sige til hr. Tinning, at jeg ikke mener, socialministeriet har udtalt, at det ville være en vanvittig ordning at have to forskellige pensionsordninger: delefterløn og delpension. Man har over for mig tilkendegivet, at der nok vil være de problemer af teknisk-administrativ karakter, jeg selv har nævnt, og det er da noget, vi kan lade indgå i overvejelserne, men jeg har også udtrykkelig sagt, at apparatet, hvis det om lidt viser sig, at der også er et flertal for socialdemokratiets forslag, må gå i gang med at skabe nogle tekniske løsninger på at samordne de to ordninger, og så er den ikke længere. Men nu synes jeg, vi skal lade apparatet blande sig lidt uden om folketingsdebatten; det har altså ikke mulighed for at stille sig på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Fru Aase Olesens indlæg efterlod det indtryk, at fru Aase Olesen er et overordentlig beskedent menneske. Jeg må sige, at det kommer noget bag på mig, at det er apparatet, der har været årsag til fru Aase Olesens holdning til det socialdemokratiske forslag. Før frokost meddelte fru Aase Olesen fra talerstolen, at det var et vanvittigt krav, socialdemokratiet havde stillet, at delefterlønnen skulle administreres af A-kasserne. Jeg kan bekræfte socialministerens ord om, at jeg i de drøftelser, jeg har været med til, ikke har hørt det fra andre end fru Aase Olesen. Så at bruge apparatet, eller hvad det nu er, forekommer mig ikke alene unødvendigt beskedent, men vel egentlig også lidt fortegnet.